

IECSIEDY ISTVÁN

Köszöntő a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma részéről

Tisztelt Elnök Úr, Professzor Urak, Hölgyeim és Uraim!

A legnagyobb tisztelettel köszöntöm Önöket a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma nevében. És ha megengedik, ez a tisztelet nem pusztán a jelenlévők személyének, hanem ennek a találkozássorozatnak, az előbb említett találkozások sora réges-régi kezdetének is szól. És elismerés érte Önöknek, elismerés a MTESZ-nek és a szervezőknek, hiszen ebben az összetételben ez az ankét, ez a konferenciasorozat nagyon is emlékeztet polgári tudományosságunk egyik legfontosabb és egyik legkorábbi alkalmára, a magyar orvosok és természetvizsgálók rendszeres találkozássaira, évkönyveire, és arra a nyitottságra, amellyel akkor az a kompánia, Önökhöz egyébként hasonlóan, befogadta a nem speciálisan természettudományos, és nem speciálisan orvosi kutatásokat, így az én területemet, a régészetet is, és ápolgatta a magyar régészet legkorábbi csíráit. Hát ennek következtében aztán jött egy kis viszonzás, hisz a régészet is kénytelenségből, meg modernségből, meg szíve szerint is természettudományos kapcsolatokat kezdett kibontakoztatni, különösen mikor olyan dolgokról volt szó, hogy a bányászat története, kohászat, metallurgia és sok más, ami bizony az antropológia és egyéb genetikai és más vonalakon kiderült, hogy ugyanarra az egységre és együttműködésre van szükség, amelyet elődeink olyan természetességgel műveltek. És van itt egy másik szempont. Nincs szándékomban Elnök Úrnak ellentmondani, de tapasztalatból tudom, hiszen nem tartoztam, és nem tartozom a legkiválóbb elmék közé: egy társadalom tudományos műveltségi színvonalának fenntartásához a legkiválóbb elmék jóakarata és találkozásai mellett a nem legkiválóbbaknak a rendszeres találkozása is szükséges. Az iskolák, az a légkör, amely a múlt század végi oktatás színvonalát Európában az egyik legmagasabb helyre emelte Magyarországon, és amelynek múltját és hagyományát igenis jelenné kell tennünk, és jelenként kell folytatnunk. Az egyetemi képzésnek az emberközeli, a hallgatóval való rendszeres foglalkozásban kifejeződő gyakorlata, a gimnáziumok tudóstanárainak rendszeres találkozásai, és a magunkfajta embereknek a felfedezései, a kis részletek kidolgozása évek, évtizedek szívós munkáján keresztül, ezeknek az eredményeknek az egymással való megosztása és publikálása, ez a kötőanyag, amely nélkül nincs épület. S ha az ember erre a 100–200 éves múltra visszatekint, akkor azt mondhatja, hogy nem lehet nagyobb és szebb célkitűzése, mint részt vállalni ebből a kötésből, ebből a kohézióból, kitermelni egy olyan eredményt, amely beépíthető ennek a hatalmas dolognak, amit úgy hívunk, hogy tudomány, az épületébe úgy, hogy egy darabig ott jól megvan, nem esik ki. Ez az ambíciója mindenkinek, aki tudománnyal, ismeretterjesztéssel foglalkozik, és ez az oka annak, hogy ahogy kezdtem, a Minisztérium nevében még sok jó találkozást és jó konferenciát kívánok Önöknek. Köszönöm szépen.